

Arrest

nr. 256 450 van 15 juni 2021
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaten ANDRIEN D. & GREGOIRE M.
Mont Saint Martin 22
4000 LIEGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Guineese nationaliteit te zijn, op 9 november 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 oktober 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 februari 2021 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 8 maart 2021.

Gelet op de beschikking van 19 mei 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 juni 2021.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat F. LAURENT *loco* advocaten D. ANDRIEN en M. GREGOIRE.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoeker dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal), getiteld “niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek)”, waarbij zijn huidig derde verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk wordt verklaard in de zin van artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet.

Blijkens de bestreden beslissing heeft verzoeker naar aanleiding van zijn huidig tweede volgend verzoek om internationale bescherming geen nieuwe feiten of elementen aangebracht, en beschikt het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het Commissariaat-generaal) evenmin over dergelijke elementen, die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komt.

2. Verzoeker diende op 7 december 2016 een eerste verzoek om internationale bescherming in. Wanneer hij werd opgeroepen zich bij de Dienst Vreemdelingenzaken aan te melden, ging hij hier echter niet op in. De Dienst Vreemdelingenzaken oordeelde vervolgens dat verzoeker afstand deed van zijn verzoek.

Vervolgens diende verzoeker op 8 augustus 2018 een tweede verzoek om internationale bescherming in. Op 11 februari 2020 nam het Commissariaat-generaal echter een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen weigerde verzoeker bij arrest met nummer X van 25 februari 2020 in navolging van het ingediende beroep door verzoeker eveneens de vluchtelingenstatus en ook de subsidiaire beschermingsstatus werd hem geweigerd.

Op 22 september 2020 diende verzoeker huidig, derde, verzoek om internationale bescherming in waarbij hij verklaarde dat de problemen die hij tijdens zijn vorige aanvragen aanhaalde nog steeds actueel zijn. Verder gaf hij aan dat er binnenkort verkiezingen georganiseerd worden wat tot gevaarlijke taferelen zou kunnen leiden. Verzoeker legt geen documenten neer ter ondersteuning van dit verzoek.

3. Artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, in toepassing waarvan de bestreden beslissing werd genomen, luidt als volgt:

“Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk.”

Om een volgend verzoek om internationale bescherming ontvankelijk te kunnen verklaren, moeten er derhalve nieuwe elementen aanwezig zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet.

De parlementaire voorbereiding van de wet van 8 mei 2013 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn, verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de verzoeker om internationale bescherming pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich bijvoorbeeld niet bewijsovertuigend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24).

De terminologische wijziging, ontvankelijkheid in plaats van inoverwegingneming -oud artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet sprak over het al dan niet in overweging nemen van een asielverzoek, daar waar er in de huidige bepaling sprake is van het al dan niet ontvankelijk verklaren van het volgend verzoek om internationale bescherming-, heeft geen enkele impact op de ratio legis die leidde tot de invoering van oud artikel 57/6/2 door de wet van 8 mei 2013, noch op de draagwijdte van het onderzoek van de Commissaris-generaal (Parl.St. Kamer, 2016-2017, nr. 54 2548/001, 116).

4. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal op gemotiveerde en pertinente wijze tot de conclusie komt dat verzoeker geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komt. Het is de taak van de verzoeker om zijn verzoek om internationale bescherming te staven en deze regel geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) stelt echter vast dat verzoeker in gebreke blijft. Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoeker het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch de Raad stelt vast dat hij in wezen niet verder komt dan het summier herhalen van eerder afgelegde verklaringen en het formuleren van algemene beweringen en kritiek op de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, waarmee hij echter de gedane bevindingen niet weerlegt, noch ontkracht.

4.1. De Raad wijst erop dat de commissaris-generaal terecht beklemtoont dat met betrekking tot de verklaringen die worden afgelegd en waarvan kan worden vastgesteld dat deze betrekking hebben op gebeurtenissen die volledig voortvloeien uit het asielrelaas dat verzoeker in het kader van zijn vorig verzoek heeft uiteengezet, meer bepaald dat verzoeker problemen heeft met zijn stiefmoeder, verzoekers vorige verzoek door het Commissariaat-generaal werd afgewezen wegens een fundamenteel gebrek aan geloofwaardigheid. Ook de Raad besliste verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus te weigeren. Verzoeker kan onderhavig beroep niet aanwenden als een vorm van beroep tegen de beoordeling in het kader van zijn vorige verzoek om internationale bescherming, die definitief is geworden. De commissaris-generaal kan eveneens worden bijgetreden waar hij stelt dat het gegeven dat verzoeker naar aanleiding van zijn huidige verzoek hierover louter bijkomende verklaringen aanhaalt die volledig in het verlengde liggen van iets dat op geen enkele wijze als aangetoond wordt beschouwd, hier niets aan wijzigt en deze niet van dien aard zijn dat zij afbreuk doen aan de vastgestelde ongeloofwaardigheid.

Verzoeker geeft in zijn verzoekschrift een theoretische uiteenzetting en voert een weinig samenhangend algemeen betoog waarin hij onder meer lijkt voor te houden dat rekening houdend met zijn specifiek profiel geen grondige analyse werd uitgevoerd van de relevante informatie die door hem werd voorgelegd. Hij poneert verder, eveneens op algemene wijze, dat een manifeste appreciatiefout werd begaan door telkens de meest nadelige interpretatie voor hem te weerhouden en hij stelt dat één van zijn angsten niet concreet werd geanalyseerd. Verzoeker voert door middel van zijn algemeen betoog met allerlei verwijzingen, algemene theorieën en citaten zonder op enige wijze te concretiseren, echter geen dienstige argumenten aan gelet op de vaststellingen in casu, laat staan dat hij erin slaagt om de vastgestelde ongeloofwaardigheid, die zoals hoger uiteengezet een definitief karakter heeft verworven, te weerleggen.

4.2. Vervolgens hekelt verzoeker het motief van de bestreden beslissing waarin de commissaris-generaal op goede gronden motiveert:

“Met betrekking tot uw verklaringen dat er binnenkort verkiezingen georganiseerd worden en dat dit tot gevaarlijke taferelen zou kunnen leiden waarbij uw volk, de Peul, de meest geïsoleerde bevolkingsgroep is (VVV, vraag 20), moet worden opgemerkt dat deze verklaringen weliswaar melding maken van verkiezingen die op zich niet betwist worden, maar geen verband leggen met uw persoonlijke situatie of voorgehouden moeilijkheden. U blijft daarentegen uiterst oppervlakkig en legt geen enkele verklaring af waarom u geïsoleerd zou worden tijdens deze verkiezingen. Uit beschikbare informatie blijkt bovendien dat de eerste ronde van de presidentsverkiezingen reeds plaats had op 18 oktober II. (informatie beschikbaar in uw administratieve dossier). Uit uw eerdere verklaringen voor het CGVS blijkt daarenboven niet dat u omwille van uw behoren tot de Peul-etnie of omwille van aankomende verkiezingen enige vrees voor vervolging had, hoewel u hiertoe meermaals de mogelijkheid geboden werd (notities van het persoonlijk onderhoud dd. 31/01/2020, p. 9 + p. 13). Uit het arrest van de RVV (arrestnr. 233.120, dd. 25/02/2020) blijkt ook niet dat u hieromtrent enige verklaringen heeft afgelegd in het kader van het verzoekschrift dat nog maar in februari 2020 ingediend werd tegen de beslissing zoals deze door het CGVS genomen werd in het kader van uw tweede verzoek. Uw verklaringen

dienaangaande doen geen afbreuk aan de concrete ongeloofwaardigheden en incoherenties die aan de basis liggen van mijn eerdere weigeringsbeslissing. Verder blijkt uit de beschikbare informatie dat de (présidents)verkiezingen in Guinee weliswaar gepaard gaan met spanningen, maar dat het geweld zich beperkt tot politieke manifestanten en aanhangers van de kandidaten (informatie beschikbaar in uw administratieve dossier). Uit de informatie blijkt bovendien niet dat de Peul gevisieerd worden omwille van hun etniciteit." (eigen onderlijning).

Verzoeker citeert voormeld motief gedeeltelijk waarna hij stelt: "In het onderhavige geval heeft verzoeker echter zijn vrees geuit om naar Guinee terug te keren vanwege de presidentsverkiezingen in 2020, die zouden leiden tot geweld tussen de partijen aan de andere kant van de oceaan. Deze vrees is gegrond.", een algemeen betoog voert, citeert uit algemene informatie die hij tevens bij zijn verzoekschrift voegt en besluit: "Verzoeker vreest dat hij zou worden gedood als hij naar Guinee zou terugkeren in het licht van de recente verkiezingen, die hebben geleid tot gewelddadige conflicten tussen politieke tegenstanders, waarvan de meerderheid van de aanhangers etnisch is. Het "loutere" feit dat hij van Peul-etnie afkomst is, maakt hem nog kwetsbaarder voor dergelijk willekeurig geweld."

De Raad benadrukt echter dat, zoals door de commissaris-generaal eveneens wordt aangegeven in de bestreden beslissing, verzoeker dient aan te tonen dat hij in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient concreet te worden aangetoond en verzoeker blijft met zijn algemeen betoog waarin hij opnieuw slechts op algemene wijze verwijst naar de verkiezingen en aangeeft dat zijn volk, de Peul, zou worden gevisieerd, in gebreke. Louter blote beweringen en verwijzingen naar algemene informatie die verzoeker in zijn voordeel tracht te lezen, zonder dergelijk risico in concreto aan te tonen, kunnen niet volstaan. Verzoeker slaagt er niet in de pertinente motieven van de bestreden beslissing te weerleggen.

In weerwil van hetgeen verzoeker lijkt voor te houden, blijkt uit de bestreden beslissing dat wel degelijk rekening werd gehouden met de bijgebrachte elementen en dat een gedegen onderzoek werd gevoerd. Eveneens wordt op afdoende wijze uiteengezet om welke redenen deze niet worden aanvaard, daar waar verzoeker zich beperkt tot algemene beweringen hetgeen niet volstaat om deze concrete vaststellingen in een ander daglicht te stellen. Het algemeen verweer vanwege verzoeker is niet dienstig om de gedetailleerde en pertinente motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten.

5. Bijgevolg lijkt verzoeker geen elementen aan te brengen die de kans aanzienlijk groter maken dat hij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet."

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf."

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking, verwijst de verzoekende partij naar haar medisch attest dat zij heeft neergelegd en de verklaringen die zij heeft afgelegd. Zij beklemtoont dat zij veel stress heeft door het geweld dat zij heeft moeten ondergaan. Voorts wijst de verzoekende partij op haar kwetsbaar profiel zoals uiteengezet in haar verzoekschrift.

Waar de verzoekende partij ter terechtzitting op algemene wijze betoogt dat zij veel stress heeft door het geweld dat zij heeft moeten ondergaan en, eveneens op algemene wijze, verwijst naar haar kwetsbaar profiel zoals uiteengezet in haar verzoekschrift, merkt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) vooreerst op dat de verzoekende partij een algemeen betoog voert zonder enig verband met de gronden van de beschikking aan te tonen, laat staan dienaangaande concrete argumenten aan te reiken.

De Raad herneemt dan ook volgende gronden van voormelde beschikking:

“4.1. De Raad wijst erop dat de commissaris-generaal terecht beklemtoont dat met betrekking tot de verklaringen die worden afgelegd en waarvan kan worden vastgesteld dat deze betrekking hebben op gebeurtenissen die volledig voortvloeien uit het asielrelaas dat verzoeker in het kader van zijn vorig verzoek heeft uiteengezet, meer bepaald dat verzoeker problemen heeft met zijn stiefmoeder, verzoekers vorige verzoek door het Commissariaat-generaal werd afgewezen wegens een fundamenteel gebrek aan geloofwaardigheid. Ook de Raad besliste verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus te weigeren. Verzoeker kan onderhavig beroep niet aanwenden als een vorm van beroep tegen de beoordeling in het kader van zijn vorige verzoek om internationale bescherming, die definitief is geworden. De commissaris-generaal kan eveneens worden bijgetreden waar hij stelt dat het gegeven dat verzoeker naar aanleiding van zijn huidige verzoek hierover louter bijkomende verklaringen aanhaalt die volledig in het verlengde liggen van iets dat op geen enkele wijze als aangetoond wordt beschouwd, hier niets aan wijzigt en deze niet van dien aard zijn dat zij afbreuk doen aan de vastgestelde ongeloofwaardigheid.

Verzoeker geeft in zijn verzoekschrift een theoretische uiteenzetting en voert een weinig samenhangend algemeen betoog waarin hij onder meer lijkt voor te houden dat rekening houdend met zijn specifiek profiel geen grondige analyse werd uitgevoerd van de relevante informatie die door hem werd voorgelegd. Hij poneert verder, eveneens op algemene wijze, dat een manifeste appreciatiefout werd begaan door telkens de meest nadelige interpretatie voor hem te weerhouden en hij stelt dat één van zijn angsten niet concreet werd geanalyseerd. Verzoeker voert door middel van zijn algemeen betoog met allerlei verwijzingen, algemene theorieën en citaten zonder op enige wijze te concretiseren, echter geen dienstige argumenten aan gelet op de vaststellingen in casu, laat staan dat hij erin slaagt om de vastgestelde ongeloofwaardigheid, die zoals hoger uiteengezet een definitief karakter heeft verworven, te weerleggen.”

De verzoekende partij kan hieraan met haar algemeen betoog dan ook geen afbreuk doen. Hierin slaagt zij evenmin door een getuigenis neer te leggen van de buurvrouw in Guinee waarbij zij stelt dat de buurvrouw getuige was van het misbruik. De Raad benadrukt *“Verzoeker kan onderhavig beroep niet aanwenden als een vorm van beroep tegen de beoordeling in het kader van zijn vorige verzoek om internationale bescherming, die definitief is geworden. De commissaris-generaal kan eveneens worden bijgetreden waar hij stelt dat het gegeven dat verzoeker naar aanleiding van zijn huidige verzoek hierover louter bijkomende verklaringen aanhaalt die volledig in het verlengde liggen van iets dat op geen enkele wijze als aangetoond wordt beschouwd, hier niets aan wijzigt en deze niet van dien aard zijn dat zij afbreuk doen aan de vastgestelde ongeloofwaardigheid.”* De verzoekende partij werpt hier geen ander licht op. Dat de verzoekende partij verder borduurt op hetzelfde relaas dat op definitieve wijze als niet aangetoond wordt beschouwd, voegt niets nieuws of wezenlijks toe aan haar asioldossier.

De verzoekende partij verwijst ter terechtzitting naar haar medisch attest dat zij heeft neergelegd en beklemtoont dat zij veel stress heeft. De Raad merkt echter op dat de vaststellingen in het

psychologisch en psychiatrisch attest op zich geen bewijs vormen van de door de verzoekende partij aangehaalde feiten. Een psycholoog en/of arts doet weliswaar vaststellingen betreffende de fysieke of mentale gezondheidstoestand van een patiënt, maar dergelijk attest geeft geen uitsluitel over de werkelijke omstandigheden waarin de (psychologische) problemen werden opgelopen. De behandelende arts en/of psycholoog heeft zich hiervoor slechts kunnen baseren op de verklaringen van de verzoekende partij waardoor dit attest geen uitsluitel geeft over de ware oorzaak van het vastgestelde ziektebeeld.

In zoverre de verzoekende partij met haar betoog ter terechtzitting doelt op de vrees die zij naar voren schoof om naar Guinee terug te keren omwille van de presidentsverkiezingen in 2020, herneemt de Raad volgende gronden van voormelde beschikking:

“4.2. Vervolgens hekelt verzoeker het motief van de bestreden beslissing waarin de commissaris-generaal op goede gronden motiveert:

“Met betrekking tot uw verklaringen dat er binnenkort verkiezingen georganiseerd worden en dat dit tot gevaarlijke taferelen zou kunnen leiden waarbij uw volk, de Peul, de meest geïsoleerde bevolkingsgroep is (VVV, vraag 20), moet worden opgemerkt dat deze verklaringen weliswaar melding maken van verkiezingen die op zich niet betwist worden, maar geen verband leggen met uw persoonlijke situatie of voorgehouden moeilijkheden. U blijft daarentegen uiterst oppervlakkig en legt geen enkele verklaring af waarom u geïsoleerd zou worden tijdens deze verkiezingen. Uit beschikbare informatie blijkt bovendien dat de eerste ronde van de presidentsverkiezingen reeds plaats had op 18 oktober II. (informatie beschikbaar in uw administratieve dossier). Uit uw eerdere verklaringen voor het CGVS blijkt daarenboven niet dat u omwille van uw behoren tot de Peul-etnie of omwille van aankomende verkiezingen enige vrees voor vervolging had, hoewel u hiertoe meermaals de mogelijkheid geboden werd (notities van het persoonlijk onderhoud dd. 31/01/2020, p. 9 + p. 13). Uit het arrest van de RVV (arrestnr. 233.120, dd. 25/02/2020) blijkt ook niet dat u hieromtrent enige verklaringen heeft afgelegd in het kader van het verzoekschrift dat nog maar in februari 2020 ingediend werd tegen de beslissing zoals deze door het CGVS genomen werd in het kader van uw tweede verzoek. Uw verklaringen dienaangaande doen geen afbreuk aan de concrete ongelooftwaardigheden en incoherenties die aan de basis liggen van mijn eerdere weigeringsbeslissing. Verder blijkt uit de beschikbare informatie dat de (présidents)verkiezingen in Guinee weliswaar gepaard gaan met spanningen, maar dat het geweld zich beperkt tot politieke manifestanten en aanhangers van de kandidaten (informatie beschikbaar in uw administratieve dossier). Uit de informatie blijkt bovendien niet dat de Peul geïsoleerd worden omwille van hun etniciteit.” (eigen onderlijning).

Verzoeker citeert voormeld motief gedeeltelijk waarna hij stelt: “In het onderhavige geval heeft verzoeker echter zijn vrees geuit om naar Guinee terug te keren vanwege de presidentsverkiezingen in 2020, die zouden leiden tot geweld tussen de partijen aan de andere kant van de oceaan. Deze vrees is gegrond.”, een algemeen betoog voert, citeert uit algemene informatie die hij tevens bij zijn verzoekschrift voegt en besluit: “Verzoeker vreest dat hij zou worden gedood als hij naar Guinee zou terugkeren in het licht van de recente verkiezingen, die hebben geleid tot gewelddadige conflicten tussen politieke tegenstanders, waarvan de meerderheid van de aanhangers etnisch is. Het “loutere” feit dat hij van Peul-etnie afkomst is, maakt hem nog kwetsbaarder voor dergelijk willekeurig geweld.”

De Raad benadrukt echter dat, zoals door de commissaris-generaal eveneens wordt aangegeven in de bestreden beslissing, verzoeker dient aan te tonen dat hij in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient concreet te worden aangetoond en verzoeker blijft met zijn algemeen betoog waarin hij opnieuw slechts op algemene wijze verwijst naar de verkiezingen en aangeeft dat zijn volk, de Peul, zou worden geïsoleerd, in gebreke. Louter blote beweringen en verwijzingen naar algemene informatie die verzoeker in zijn voordeel tracht te lezen, zonder dergelijk risico in concreto aan te tonen, kunnen niet volstaan. Verzoeker slaagt er niet in de pertinente motieven van de bestreden beslissing te weerleggen.

In weerwil van hetgeen verzoeker lijkt voor te houden, blijkt uit de bestreden beslissing dat wel degelijk rekening werd gehouden met de bijgebrachte elementen en dat een gedegen onderzoek werd gevoerd. Eveneens wordt op afdoende wijze uiteengezet om welke redenen deze niet worden aanvaard, daar waar verzoeker zich beperkt tot algemene beweringen hetgeen niet volstaat om deze concrete

vaststellingen in een ander daglicht te stellen. Het algemeen verweer vanwege verzoeker is niet dienstig om de gedetailleerde en pertinente motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten."

De Raad stelt dan ook vast dat de verzoekende partij geen concrete elementen aanvoert en er niet in slaagt afbreuk te doen aan de gronden van de beschikking. De Raad herhaalt dat de verzoekende partij haar betoog niet op afdoende wijze in verband brengt met de gronden van voormelde beschikking en benadrukt dat zij met haar algemeen betoog hoe dan ook geenszins kan overtuigen. Ook door ter terechtzitting te verwijzen naar haar verklaringen en haar verzoekschrift, gaat de verzoekende partij niet in op de in voormelde beschikking aangevoerde gronden. De verzoekende partij brengt bijgevolg, gelet op het voorgaande, geen dienstige elementen bij die ertoe nopen anders te oordelen dan hetgeen in de bestreden beslissing en in voormelde beschikking wordt aangegeven.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen. Bijgevolg brengt de verzoekende partij geen elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien juni tweeduizend eenentwintig door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS